

144 INDIÁN LEVELÉT MEGÍRTA

A napokban hosszú faxot kaptam az észak-brazíliai őserdő borította Tumukumak Parkból, egy rezervátumból, ahol több indián törzs él. Egy törzsfőnök mondta tollba a levelet a Nemzeti Indián Alapítvány tisztviselőjének, majd aláírta 144 indiánnal! Ők óriási területen szétszórt falvakban laknak, ahova csak csónakkal lehet eljutni: az aláírások összegyűjtése hónapokat vett igénybe!

Az alábbiakban a portugálul megfogalmazott levél kivonatos fordítását olvashatják:

„Tisztelt Boglár úr,

kihhasználom az alkalmat, hogy üdvözöljem Önt és tanítványát, Szántó Dianát, aki tavaly meglátogatott minket. Falvaink a Paru folyó két ága mentén találhatók. Mi itt vadgyümölcsökből, vadászatból és halászatból élünk, maniokát ültetünk, abból készül a lepény és a liszt. Kézműves munkáink az ország legjobb termékei közé tartoznak.

Bár nagyon elszigetelten élünk, tudjuk, hogy ezen a világon élnék jó, szerény és mások ügyei iránt fogékony emberek. A Nemzeti Indián Alapítvány sokat segít nekünk: kapunk gyógyszereket, küldenek tanítókat, és vigyáznak arra, hogy idegenek ne hatoljanak be területünkre. Három év óta Moisés úr felügyel a Parkra, azóta csak egyszer akartak behatolni aranyásók.

Luiz úr, a mi nagy gondunk, hogy igen nehéz távoli falvainkból a közlekedés, a szállítás, pedig van a közelünkben egy leszállópálya, de csak ritkán, néha havonta egyszer száll le a brazil légielő egyik szállítógépe, háromszáz kiló áruval. Önnek tudnia kell, hogy a külső segítség egyre csökken. A Nemzeti Indián Alapítvány vezetője, Antonio úr valóságos csodát művel: kis repülőgépeket bérel, hogy kiszállítsa az őserdőből a betegeket; ugyanis több betegség van nálunk, többek között malária, diarhea, nátha, kigyómarás.

Három éve nem járt itt orvos, mert nincsen rendszeres repülőjárat. Ha lenne saját kis repülőgépünk, könnyebben szállíthatnánk ide orvost, hiszen már hívtunk ide általános orvost és nőgyógyászt, de nem tudnakjönni, mivel nem biztosított a visszatérésük a városba, Macapába, ahol egyébként dolgoznak.

Luiz úr, ha lenne egy saját repülőnk, jobban tudnánk ellenőrizni a területünket, vajon nem hatoltak-e be aranyásók. Azonkívül Macapába tudnánk szállítani kézműves termékeinket, hogy azok fejében gyógyszereket és mindenféle árut hozzunk.

Még egyszer megköszönöm Önnek és Dianának az eddigi segítséget, és hivatalosan is megismételjük: látogassanak meg bennünket, tárt karokkal várjuk Önöket!”

Moisés Mena da Silva

Apalai falu

valamint száznegyvennégy indián férfi és nő az apalai és wajana törzstől.

Tumukumak Park, 1994. április 28.

Fotómontázs: RÁKOSI PÉTER

Közreadja: Boglár Lajos